

бата внимателно подигнах кокошката и ето че подъ нея живо се разшавахъ миловидни жълтечки пиленца, на които тѣлото бѣше покрито съ гжстъ мѣхъ.

— Какво сж туй? Това съвсѣмъ не сж пиленца! — говори очудено Пенка.

Но и майката на малкитѣ птичета твърдѣ се чуди ней. Миналата година Чолка пакъ имаше пиленца, ама онѣзи никакъ не бѣхж таквизъ. Баба Петра ѝ обясни, че тѣ искали да извѣдѣтъ патенца и затова съ майка ѝ на Пенка насадили подъ хубавата кокошка патичини яйца.

— Ахъ бабо, защо сте сторили съ мама това? — извика Пенка, — нали Чолка нѣма да ги обича!

Като каза туй, Пенка се понаведе да погледа патенцата, но квачката се заразшири крилѣтъ си, закрѣкрѣ и дори продължи шията си да ѝ клѣвне. Момичето се уплаши, като видѣ още, че нейната любима Чолка иска да се измъкне изъ бабинитѣ ѝ рѣцѣ, за да заварди малкитѣ си.

— Ето гледай сега, обича ли ги — отговори баба Петра на внучка си.

Слѣдъ нѣколко дена пустнахж Чолка по двора да се весели съ дѣцата си. Пенка стоеше отдалече и бѣше ѝ мило да гледа какъ внимателно пристѣпя съ полурастворени крилѣ, готови на всѣка минута да закрие своитѣ чудновата дѣчица. По двора на особенни трѣби се прѣвеждаше вода; патенцата веднага се спустнахж къмъ водата, взехж да пиѣтъ и да се гмуркатъ, а кокошката грижливо квакаше и напраздно се мѣчеше да отдалечи отъ водата непослушнитѣ си дѣца. Тогава баба ѝ на Пенка се досѣти, че